

Zneužívání: Baptisté vlastnili asi 125 000 otroků!

Zneužívání

Baptisté vlastnili asi 125 000 otroků!

Čtrnáct nebezpečných slov!

Nikdy nepodceňujte sílu slov nebo řetězce slov.

Zpráva o tom, že floridská rada pro vzdělávání – nikoli místní školská rada, ale *státní rada* – přijala nové standardy pro výuku americké historie pro děti na floridských veřejných školách, ohromila mnoho Američanů. Stejně jako snaha guvernéra/kandidáta na prezidenta podpořit jejich „nové“ dějiny otroctví.

Jistě, vzhledem k neustálému objevování a zveřejňování nových výzkumů potřebují naše vzdělávací standardy a hlediska pravidelnou aktualizaci. Ale těchto 14 slov je znepokojivých: „Otroci si osvojili dovednosti, které mohli v některých případech využít pro svůj osobní prospěch.“

Je pravda, že do věty byl vložen chytrý kvalifikátor: „v *některých případech*“. Ale kolik případů se rovná „některým“?

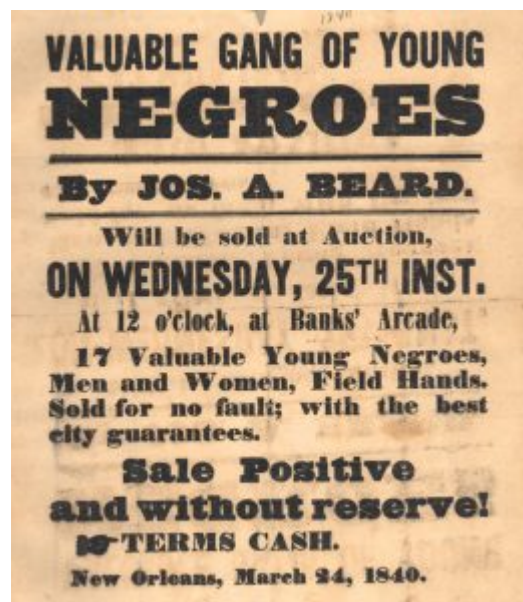
„Kolik případů se rovná ,některým‘?“

Tento řetězec slov mě zaujal, protože jsem učil americké dějiny na většinově černošské střední škole v Nashvillu ve státě Tenn. Možná jsem si ho všiml proto, že v současné době upravuji kapitolu o

Harrym Trumanovi a občanských právech pro knihu, kterou píšu o spiritualitě 33. prezidenta – jeho *baptistické* spiritualitě. Zvláště nepříjemné je to proto, že toto oznámení bylo učiněno v den 75. výročí vydání dekretu č. 9981 o desegregaci armády Harrym Trumanem.

Černá kniha

Těch čtrnáct slov mi bloudilo hlavou, dokud jsem si neodložil nějakou redakční práci, nešel do oddělení občanské války v knihovně a neprolistoval si knihy o otroctví. Do oka mi padla kniha *Černá kniha* vydaná v roce 1974. Nikdy předtím jsem tu knihu neviděl.

Inzerát: CENNÁ SKUPINA MLADÝCH ČERNOCHŮ

Jos. A. BEARD.

Bude prodáno v aukci,

VE STŘEDU 25. t.m. ve 12 hodin v Bankově pasáži,

17 cenných mladých černocho, mužů a žen, polních dělníků. Prodává se bez závad; s nejlepšími zárukami na zboží.

Prodej výhodný a bez výhrad! PODMÍNKY HOTOVOST.

New Orleans, 24. března 1840.

Vrátil jsem se ke stolu v knihovně a začal číst. Ze stránky na mě vyskočila fotografie oznámení o veřejném prodeji černocho v Charlestonu v Kalifornii 5. března 1833. Možná to byl kus výzkumu, který si „akademici“ z floridské rady přečetli, aby dosáhli své nové normy. Inzerát zněl:

Velmi cenný kovář, manželka a dcera; kovář je v nejlepších letech a dokonale ovládá své řemeslo. Jeho ženě je asi 27 let a dcery ve věku 12 a 10 let byly vychovány jako domácí služebné a jako takové jsou velmi cenné.

Rodinu by bylo možné pořídit – *koupit* – polovinu předem a zbytek splatit do dvou let. Na otroky by samozřejmě byla hypotéka, dokud by nebyla zaplacená celá částka. Ve skutečnosti, pokud by kupující neměl dost práce, aby tohoto „cenného“ kováře zaměstnal, mohl by ho pronajmout a strčit si jeho mzdu do kapsy. Mohl tak donutit otroka, aby mu pomáhal platit jeho výživu.

Kupování otroků „na dluh“ mě překvapilo. Vždycky jsem se domníval, že prodej otroků byl určen prosperujícím majitelům otroků, kteří platili hotově svazkem bankovek.

Četl jsem, že někteří Seveřané využívali dovedností svobodných otroků, ale bílí měli námitky.

„Jsme proti osvobození černošských otroků, ledaže by se jednalo o nějaký plán kolonizace“ – to znamená, řečeno dnešním jazykem, poslat je zpátky tam, odkud přišli – „aby se nedostali do kontraktu s prací bílého muže“ – to znamená konkurovat bílým.

Dne 13. března 1862 přijal výbor mladých demokratů Tammany Hall tuto rezoluci. Když se nakloníte, uslyšíte, jak křičí tehdejší obdobu zvukového záznamu: „Berou nám práci!“.

Osvoboditel

Dále jsem si přečetl úvodník z listu *The Liberator*, který přetiskl úvodník z listu *The Pennsylvania Enquirer* a vyzval zákonodárce ve všech otrokářských státech, aby přijali zákony zakazující majitelům „dělat mechaniku“ z otroků. Místo černochoů bylo podle úvodníku na rýžových, kukuřičných a bavlníkových polích. Ne v dílnách.

Práce mechaniků „by měla být zachována výhradně pro bílé muže“, stálo v úvodníku. „Existují tisíce pracovitých a podnikavých mladých mužů, kteří jsou raději vyháněni z mechanického řemesla, než aby pracovali celý den po boku černochoů.“

Zotročené afroamerické matky snášely hrůzy, když byly jejich děti prodávány pryč. (Obrázek z dokumentu Kentucky Transportation Cabinet)

Nemluvě o tom, že otrokům majitelé podniků pravděpodobně platili méně.

Redaktor očekával odpor: „Jsme si vědomi toho, že lidé budou tvrdit, že máme právo dělat si s *našimi* (zvýraznění doplněno) černochoy, co se nám zlíbí, a převést je k jakémukoli použití, které uznáme za vhodné; ale tak to není.“

Pokračoval: „Nikdo nebude předstírat, že pán, který vlastní kvalifikovaného mechanika, by měl být nebo může být připraven o polovinu jeho hodnoty zákonem, který takovému mechanikovi zakazuje pracovat v řemesle, které ho stálo mnoho úsilí a času. Pán má beze sporu právo na zvýšenou produktivitu práce mechanického otroka v řemesle, v němž jsou dovednost, vzdělání a inteligence stejně důležitými prvky jako fyzická síla.“

Nepodporuje snad Bible takové pojetí? „Služebník je hoden své mzdy“ (2. Timoteovi 5:18). Ve verzi *Amplified Bible* je tento verš srozumitelnější: „Dělník je hoden své mzdy“ – což znamená, že si zaslouží spravedlivou odměnu. Což se v padesátých letech 19. století mohlo číst takto: „Pán je hoden mzdy, kterou si jeho otrok vydělá prací mimo plantáž.“

„V roce 1860 vlastnilo otroky odhadem 600 000 členů jižanských sborů.“

Statistika přidává další znepokojivý rozměr. List *Salem Observer* uvedl, že v roce 1860 vlastnilo otroky odhadem 600 000 členů jižanských sborů; baptisté vlastnili asi 125 000 otroků!

Mars Hill College

Dokonce i jedna baptistická instituce vlastnila otroky. V roce 1859 se nově vznikající Mars Hill College v Severní Karolíně dostala do prodlení se splácením hypotéky ve výši 1 100 dolarů na budovu kampusu. Mars Hill proto zastavila Joea Andersona, otroka, kterého dříve vlastnil správce koleje J. T. Anderson a který byl koleji „darován“. Šerif okresu Buncombe Andersona zadržel a držel ho ve vězení, dokud správci nesplatili hypotéku.

Dluh byl tedy splacen, ale tento příběhový střípek institucionální historie doutnal.

Před několika lety profesor náboženství Mark Mullinax v prezentaci na univerzitní půdě zrekapituloval příběh Joea Andersona, který je nyní uznáván jako „zakladatel“ Mars Hill. Není známo, jak dlouho byl Anderson vězněn. Mullinax se podělil o historické odkazy na Andersonovu ústřední roli při založení univerzity. Anderson je zřejmě jediným známým člověkem, který byl zastaven za dluh „křesťanské“ vysoké školy.

„Na Joea Andersona se dá dívat různými způsoby,“ poznamenal Mullinax. Aby to zdůraznil, promítl Mullinax videozáznam z univerzitních archivů, který představil dva různé pohledy. V osmdesátých letech minulého století Mars Hill financoval film o založení univerzity. Tento film vykresluje bratra Andersona jako jakéhosi „hodného“ dobrotivého majitele otroků. Film nabízí „rekonstrukci imaginárního rozhovoru mezi majitelem a otrokem, jako důvody, proč byl Anderson nakonec propuštěn z vězení, se nabízí přátelství a láska“.

„Dalo by se očekávat, že jako hudební doprovod k filmu uslyšíte ‚We Are One in the Bond of Love‘.“

Páni! Přátelství a láska mezi otrokářem a jeho otrokem. Dalo by se očekávat, že jako hudební doprovod k filmu uslyšíte „We Are One in the Bond of Love“.

Další řečník z kampusu, držitel ceny Emmy, spisovatel Melvin Bray, s tímto vyprávěním ostře nesouhlasil. Nebylo to „Chudák Joe je tam dole ve vězení. Určitě se mu po nás stýská.“ Bray spíše vybízel posluchače, aby „sledovali peníze“.

Peníze ovlivnily Andersonovo konečné propuštění. „Nebyla to morální záležitost, nebylo to z lásky, jako ‚Ach, tohle je správná věc‘,“ poznamenal Bray. Spíše „Anderson (z Mars Hill) utrpěl kapitálovou ztrátu a chtěl dostat Joea zpět, protože mu Joe vydělal nějaké peníze“ nebo ušetřil mzdu, kterou by jinak platili bílému muži.

Joe se vrátil do koleje, ale svobodu získal až po skončení občanské války. Možná se však naučil nějaké dovednosti, které se mu po válce hodily.

Joe Anderson je pohřben v areálu dnešní Mars Hill University. Ironií osudu je, že na náhrobní desce vztyčené v roce 1935 je označen pouze jako „Joe“. Ale tehdy mnoho otroků nemělo příjmení. Nepohoršilo toto opomenutí důstojnosti některého člena fakulty nebo studenta?

GE DIGITÁLNÍ FOTOAPARÁT

Nikdy by mě nenapadlo, že by baptistická instituce mohla vlastnit otroka! Věděl jsem ale, že budovy v areálu jednoho jižanského baptistického semináře jsou pojmenovány po bývalých otrokářích.

Co se skrývá pod tímto slovem?

Slovo „otroctví“ dnes nemůže posvětit ani vzdělávací rada v bývalém otrokářském státě. Vzpomínáte si na postřeh Humpty Dumptyho v příběhu *Alenka v říši divů*? „Když používám nějaké slovo,“ řekl Humpty Dumpty poněkud pohrdavým tónem, „znamená přesně to, co jsem si vybral, že má znamenat – ani víc, ani méně.“ No, Alenka si to nenechala líbit. „Otázka, kterou si položila, zněla: „Zda můžeš přimět slova, aby znamenala mnoho různých věcí.“ Podle všeho slovo „otroctví“ má pro floridské úředníky jiný význam.

„Slovo „otroctví“ zřejmě znamená pro floridské úředníky něco jiného.“

James H. Cone, černošský teolog, popsal brutalitu otroctví pronikavými slovy: „Otroctví znamenalo být vytržen (unesen) ze své vlasti a odplout do neznámé země na páchnoucí lodi.“ Pokud jste zemřeli, šli jste do oceánu. V podpalubí řádila špína a nemoci. Otroctví znamenalo, že s vámi a s těmi, které jste milovali, bylo nejen zacházeno jako s majetkem, ale podle zákona jste byli majetkem „jako koně, krávy a domácí potřeby“.

James Cone

Nikde nebylo otroctví démoničtější než na dražbě. Protože, jak poznamenal Cone, „nebyly uznávány žádné rodinné vazby“ a nepanovaly žádné normy slušnosti. Potenciální kupci si mohli „prohlédnout“ nejintimnější partie otrocka, aby posoudili jeho sexuální nebo rozmnožovací potenciál.

Když si vzpomeneme na onoho prodáváného zručného kováře, jeho rodinní příslušníci mohli být prodáni zvlášť, pokud kupec chtěl pouze kováře. Jeden z bývalých otroků, Josiah Henson, vzpomínal na toto trauma: „Moji bratři a sestry byli nabízeni jako první, a to jeden po druhém, zatímco mě matka, ochromená žalem, držela za ruku.“ Není divu, že otroci zpívali: „Někdy se cítím jako dítě bez matky.“ „Sometimes I feel like a motherless child.“

Dnes křesťané – a je jich příliš mnoho – zpívají tento spirituál, aniž by chápali, co se dělo na dražbě otroků, že se jednotlivci cítili jako „dítě bez matky“.

Moses Grandy vzpomínal na hrůzu, kterou prožíval, když sledoval prodej své ženy. Bylo mu dovoleno „pouze stát opodál a mluvit s ní, než ji odvedli. Měl jsem tak plné srdce, že jsem mohl říci jen velmi málo“. Nakonec se snad opět setkali a dožili se vysokého věku v chatrči podílníka. Možná si jeho ženu koupil dobrý baptista, který k ní byl „laskavý“ a postaral se, aby se naučila plánu spásy – a také „otroci, poslouchejte svého pána“.

Dražby otroků málokdy končily stylem „a všichni žili šťastně až do smrti“. Cone byl brutálně upřímný způsobem, jakým floridští učitelé nebudou schopni být. Zaměřil se na ekonomický přínos pro otroky, nikoliv pro majitele otroků. Ale ignoruje ošklivou pravdu:

Otroctví znamenalo pracovat 15 až 20 hodin denně a být bit za projevy únavy. Znamenalo to být vyhnán na pole tři týdny (nebo méně) po porodu dítěte. Znamenalo to nechat si spočítat náklady na vás a hodnotu vaší práce během vrcholné sezóny, aby se váš majitel (nebo dozorce) mohl rozhodnout, zda vás upracuje k smrti. Znamenalo to být zbičován za pláč nad spoluotrokem, který byl zabit při pokusu o útěk.

Otroctví znamenalo, že běloši, někteří křesťané, jiní baptisté, dosáhli svého blahobytu zotročením černých Afričanů a z tohoto blahobytu odváděli desátky a oběti na podporu svých sborů nebo náboženských institucí.

Otrokářství znamenalo, že Jižané – a jejich bankéři – „měřili svou důležitost“ stejně jako sousedé na přilehlých plantážích „počtem Afričanů, které zotročili“, ať už koupí, nebo chovem.

Doufejme, ale je to nepravděpodobné, že floridské normy budou alespoň komentovat skutečnost, že 12 - dvanáct! – amerických prezidentů vlastnilo otroky. Osm z nich vlastnilo otroky v době, kdy byli v Bílém domě.

Doufejme, ale je to nepravděpodobné, že floridské normy uznají, že Bílý dům byl postaven především za pomoci otrocké práce.

Doufejme, ale je to nepravděpodobné, že floridské normy uznají, že otrocká práce byla nedílnou součástí všech aspektů Floridy v 19. století.

Doufejme, ale je to nepravděpodobné, že floridské normy uznají, že Richard A. Shine, vedoucí architekt a hlavní dodavatel stavby floridského Starého Kapitolu, byl při sčítání lidu v roce 1840 uveden jako majitel otroků. Podle Edwarda Baptisty, profesora Cornellovy univerzity, který se zabýval otroctvím na Floridě, „by bylo vlastně šokující, kdyby Starý Kapitol nebyl postaven za pomoci otrocké práce. Řemeslníci jako bílí tesaři a zedníci vlastnili otrocké dělníky a řemeslníky“. Došel k závěru: „Téměř každá budova v Tallahassee před rokem 1865 byla alespoň částečně postavena za pomoci otrocké práce.“ Odváží se učitelé při exkurzích do Tallahassee přiznat, že na stavbě takových budov pracovali otroci?

Je to rozumné vyučování?

Žijeme v éře hesla “ Nemaňte mě fakty”.

S rizikem, že budu obviněn z překrucování textu, si vzpomenu na Pavlovo varování z 2. listu Timoteovi 4, které se podle mého názoru vztahuje nejen na teologii, ale i na současnou politiku: „Přichází totiž doba, kdy lidé už nebudou naslouchat zdravému a prospěšnému učení. Budou se řídit svými vlastními touhami a budou hledat učitele, kteří jim budou říkat, cokoli budou chtít slyšet jejich svrběcí uši. Odmítnou pravdu a budou se honit za mýty.“

„Křesťanská škola v mém sousedství inzeruje: ‚Vyučujeme pouze pravdivé americké dějiny‘.“

Znepokojují mě tyto standardy. Ale také si uvědomuji, že „mýty“ se budou vyučovat i v některých „křesťanských“ soukromých školách. Křesťanská škola v mém sousedství inzeruje: „Vyučujeme pouze pravdivé americké dějiny.“

Obávám se také možného vlivu na kazatele, kteří se rozhodnou rekonstruovat některé nepříjemné dějiny. Nedávno mě pobouřil jeden baptistický kazatel, který v nedělním ranním kázání „informoval“ shromáždění:

„Před sto padesáti lety nebo před dvěma sty lety, když byli černoši otroky, šli někdy do Washingtonu a uspořádali shromáždění – před dvěma sty lety – na protest proti otroctví? Protestovali? Ne. Co dělali? Mno, spousta dobrých lidí na plantážích by řekla: „Hej, je zima. Pomůžeme vám postavit

kostel, milí lidé.' A měli je rádi a učili je číst, aby si mohli přečíst Bibli“.

Předpokládám, že tento kazatel nikdy neabsolvoval kurz amerických dějin.

Pak ale ve velkém finále nasadil „mašli“ na balíček:

„A tady je, co dělali černoši před 150 lety: Pokořili se. Modlili se. (Hledali) Boží tvář a odvrátili se od svých špatných cest a Bůh prostřednictvím několika bílých prezidentů znemožnil otroctví, že ano? Fungovalo to, nebo ne?“

Vždycky mě znepokojuje, když kazatelé říkají: „Správně?“ nebo „Můžu slyšet ‚Amen‘?“. Přál bych si, abych mohl odposlechnout komentáře shromáždění, které podávalo kazateli ruku u dveří.

A konečně, zůstaňte naladěni na další nové standardy floridské vzdělávací rady. Co udělají s érou Jima Crowa? Lynčování, které přitahovalo davy? Bití na mostě Edmunda Pettise oné krvavé neděle nebo bombový útok na birminghamský kostel Sixteenth Street Baptist Church pár minut po skončení nedělní školy? Atentát na Martina Luthera Kinga mladšího?

Přemýšlel jsem, jestli Alex Lanfranconi, ředitel komunikace floridského ministerstva školství, chodí do kostela. Prohlásil: „Jsme hrdí na přísný proces, který ministerstvo při tvorbě těchto standardů podstoupilo.“

Kdyby tak novinářům řekl: „To je všechno. Nebudu odpovídat na otázky.“

Raději pokračoval: „Je smutné vidět, jak se kritici pokoušejí zdiskreditovat to, co by každý nezaujatý pozorovatel (důraz přidán) shledal jako důkladné a komplexní standardy afroamerické historie. Zahrnují všechny složky afroamerických dějin: dobré, špatné i ošklivé. Tyto standardy ještě více upevní pozici Floridy jako národního lídra v oblasti vzdělávání, protože budeme pokračovat v poskytování pravdivé a přesné výuky afroamerických dějin.“

A přesto 14 nebezpečných slov, pokud nebudou zpochybněna, povedou k dalším nebezpečným slovům.

Harold Ivan Smith

[Baptist News Global](#)

Související články:

[John MacArthur o rase, otroctví a prokletí Chama](#)

[John MacArthur a nebezpečí biblické doslovnosti](#)

[John MacArthur se mýlí v mnohem více než jen v udržování žen v násilných manželstvích](#)

[Budeš mě následovat? Část 2. Občanská válka, Jih a církve](#)

[Prezident semináře SBC se omluvil za tweet o otroctví](#)

[Ne všichni baptisté jsou jižané](#)

Harold Ivan Smith

Harold Ivan Smith

Harold Ivan Smith je thanatolog a nezávislý vědec. Osmnáct let působil na pedagogické fakultě nemocnice *Saint Luke's Hospital* v Kansas City ve státě Mo. Absolvoval *Scarritt College* na *Vanderbiltově univerzitě* a získal titul doktora duchovní služby na *Asbury Theological Seminary*. Mezi jeho spisy patří *A Decembered Grief, On Grieving the Death of a Father; Grieving the Death of a Mother; When You Don't Know What to Say; When a Child You Know Is Grieving, When Your People Are Grieving: in Times of Loss*.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)